

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Tos/21/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7125013943
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baločko, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2026:7125013943.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Baločka, PhD. a sudcov JUDr. Jána Slovinského a Mgr. Petra Lengyela, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 19.mája 2026, v trestnej veci proti A. B., odsúdeného pre zločin zabitia podľa § 147 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Mestského súdu Košice sp.zn. 48 Nt/43/2025 zo dňa 03.03.2026 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietla sťažnosť odsúdeného A. B..

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Mestský súd Košice podľa § 399 ods. 2 Tr. por. návrh odsúdeného A. B., nar.XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. E.XX C., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu Košice - Šaca na povolenie obnovy konania v trestnej veci Okresného súdu Košice II sp. zn. K2-2T/58/2018 z a m i e t o l , nakoľko neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť odsúdený, ktorú odôvodnil tak, že napadnuté uznesenie považuje za nepreskúmateľné, predčasné a nezákonné. Súd dospel k záveru, že v žiadosti ani pri výsluchu na verejnom zasadnutí neuviedol súdu žiadnu konkrétnu skutočnosť ani dôkaz súdu skôr neznámy, ktorým by súd mohol odôvodniť iné rozhodnutie o vine a z daných dôvodov jeho žiadosť zamietol. Súd v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia na jednej strane uviedol, že jeho návrh na prehratie zvukového záznamu z hlavného pojednávania zo dňa 14. 01. 2019 zamietol, pretože z nahrávky by „nebolo možné zistiť“, či dobre počul otázky. Zároveň však v nasledujúcej vete súd priznal, že tento zvukový záznam v spise vôbec neexistuje, a preto ho nebolo možné prehrať. Považuje za procesne neprípustné, aby súd vynášal hypotetické závery o obsahu a dôkaznej hodnote nahrávky, o ktorej sám v tom istom texte tvrdí, že nie je k dispozícii. Takéto odôvodnenie je založené na subjektívnom a nepodloženom úsudku súdu, čo je v priamom rozpore s povinnosťou súdu rozhodovať na základe vykonaných dôkazov a logického uvažovania. V zápisnici o hlavnom pojednávaní zo dňa 14. 01. 2019 (sp. zn. 2T 58/2018) je výslovne uvedené opatrenie predsedu senátu, podľa ktorého sa „vyhotoví z priebehu hlavného pojednávania zvukový záznam“. Vyhотовovanie zvukového záznamu je navyše zákonnou povinnosťou súdu v zmysle § 61a Tr. por.

Skutočnosť, že súd tento záznam nevyhotovil (resp. sa v spise nenachádza), predstavuje podstatnú procesnú chybu. Práve tento záznam mal slúžiť ako kľúčový a objektívny prostriedok na overenie priebehu pojednávania a spôsobu, akým mu boli podávané poučenia. Ako osoba s ťažkou poruchou sluchu (78,2 %) bol týmto pochybením súdu zbavený možnosti objektívne preukázať, že komunikácia na pojednávaní bola z jeho pohľadu prekážkou v riadnom výkone obhajoby. Absencia nahrávky nemôže byť interpretovaná v jeho neprospech, najmä ak súd tento nedostatok využíva na potvrdenie svojich subjektívnych domnienok. Súd vo svojom rozhodnutí tvrdí, že mu „nič nebránilo“ oznámiť poruchu sluchu už dňa 14. 01. 2019, nakoľko na verejnom zasadnutí dňa 03. 03. 2026 komunikoval bez problémov.

Toto porovnanie je však vecne nesprávne a hlboko zavádzajúce. Musí zdôrazniť, že na zasadnutí v marci 2026 mal vo svojich ušiach funkčné načúvacie zariadenie a predsedníčka senátu musela napriek tomu hovoriť s extrémne zvýšenou intenzitou hlasu („kričať“), aby ju porozumel. Naproti tomu v januári 2019 žiadnu technickú pomôcku nemal, pojednávanie prebiehalo vo veľkej pojednávacej miestnosti a predseda senátu hovoril tichým hlasom. Súd teda porovnáva komunikačný prejav so zdravotnou pomôckou a bez nej, čím dospel k nesprávnemu skutkovému záveru. Jeho vtedajšie vyhlásenie o vine (§ 257 Tr. por.) nebolo urobené slobodne, určito a vážne, nakoľko v dôsledku hluchoty nerozumel obsahu poučení ani kladeným otázkam. Len s mechanicky reagoval na pokyny vtedajšieho obhajcu. Ak súd tvrdí, že na otázky odpovedal „áno“, je to pravda, avšak toto „áno“ nebolo prejavom porozumenia skutku, ale dôsledkom faktickej izolácie od obsahu pojednávania spôsobenej zdravotným postihnutím. Vzhľadom na vyššie uvedené má za to, že napadnuté uznesenie je predčasné, nepreskúmateľné a v rozpore so zákonom. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby sťažnostný súd napadnuté uznesenie zrušil a uložil Mestskému súdu Košice, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Na podklade takto podanej sťažnosti krajský súd ako nadriadený orgán podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Odsúdený A. B. prostredníctvom svojho obhajcu doručil súdu ďalšie písomné podanie, v ktorom navrhuje vykonať dokazovanie prehratím zvukového záznamu z hlavného pojednávania, nakoľko podľa jeho názoru došlo k porušeniu práva na obhajobu odsúdeného, pretože vyhlásenie odsúdeného na hlavnom pojednávaní konanom dňa 14.01.2019 nebolo urobené slobodne, určito a vážne z dôvodu, že v čase jeho konania nemal odsúdený zabezpečené načúvacie zariadenie napriek ťažkej poruche sluchu a v dôsledku toho nemohol riadne porozumieť obsahu konania ani poučeniam súdu. Odsúdený A. B. v rámci výsluchu pred prvostupňovým súdom uviedol, že žiada povoliť obnovu konania z toho dôvodu, že na hlavnom pojednávaní nemal načúvací prístroj a keď obhajca kýval hlavou, tak on tiež prikyvoval. Ďalej na otázky súdu odsúdený odpovedal, že už v tom čase mal problémy so sluchom a ničomu nerozumel, na súde to však nepovedal, pretože si myslel, že to povie advokát. Je pravdou, že na hlavnom pojednávaní povedal, že všetko, čo spáchal ľutuje, ale povedal to preto, že mu to poradil advokát. Odsúdený sa nevedel vyjadriť z akého dôvodu nepovedal súdu, že zle počuje, ani to, že ako tvrdí, nerozumel otázkam.

Zo spisového materiálu vyplýva, že odsúdený A. B. bol rozsudkom Okresného súdu Košice II. sp. zn. 2T/58/2018 zo dňa 14.01. 2019, právoplatným dňa 14.01.2019 uznaný vinným zo spáchania zločinu zabitia podľa § 147 ods.1, ods.2 písm. a/ Tr. zák., za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov zo zaradením pre výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, zároveň mu bolo uložené ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou. Zo spisu pôvodne Okresného súdu Košice II. sp. zn. 2T/58/2018 teraz Mestského súdu Košice sp. zn. K2-2T/58/2018 súd zistil, že dňa 14.01.2019 na hlavnom pojednávaní odsúdený A. B. urobil po zákonom poučení vyhlásenie o vine, následne súd postupoval v súlade s ust. § 257 Tr. por. a keďže na všetky otázky kladené mu súdom odsúdený odpovedal „áno“, súd vyhlásenie vtedy obžalovaného A. B. po súhlase okresného prokurátora prijal. Odsúdený sa v priebehu hlavného pojednávania a ani pred pokladaním otázok súdom či po zákonom poučení ani raz nevyjadril, že by zle počul, že má poruchu sluchu a ani raz nenamietal, že nepočul otázku a nenamietal to ani jeho obhajca. Treba podotknúť, že uvedené skutočnosti sa udiali na hlavnom pojednávaní za stálej prítomnosti obhajcu odsúdeného.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr nežnáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Pri posudzovaní, či sú splnené podmienky obnovy konania v zmysle citovaného ustanovenia, súd hodnotí návrh najskôr z hľadiska, či sú v ňom uvádzané také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli skôr,

teda v pôvodnom konaní alebo v konaní o predchádzajúcich návrhoch na povolenie obnovy konania známe. Až po zistení, že ide o takéto skutočnosti alebo dôkazy, prichádza do úvahy hodnotenie v tom smere, či by tieto skutočnosti alebo dôkazy mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi známymi už skôr viesť k inému rozhodnutiu, ako je pôvodný právoplatný rozsudok.

Skutočnosťou súdu skôr neznámou sa rozumie objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv za zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por. pričom novú skutočnosť je potrebné v konaní o obnove preukázať dôkazmi.

Novými dôkazmi je potrebné rozumieť také dôkazy, ktoré neboli v pôvodnom konaní obsahom spisu, neboli uplatnené niektorou z procesných strán alebo neboli vykonané. Novým dôkazom je aj dôkaz, ktorý síce v pôvodnom konaní vykonaný bol, avšak jeho obsah sa v porovnaní s pôvodným konaním zmenil. Príkladom takéhoto dôkazu môže byť zásadná zmena vo výpovedi svedka. Nové dôkazy sa môžu týkať tak nových skutočností, ktoré v pôvodnom konaní neboli konajúcim orgánom vôbec známe, a rovnako tak aj tých skutočností, na ktoré síce v pôvodnom konaní poukazované bolo, avšak na ich preukázanie v danom čase neexistovali buď žiadne, alebo dostatočné dôkazy. A contrario za nové skutočnosti alebo dôkazy nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisu, a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol, resp. mylil sa pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil (R 6/1997).

Zo skôr uvedeného vyplýva, že dôvodom obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. nemôže byť každá nová skutočnosť alebo každý nový dôkaz, ale len skutočnosti a dôkazy určitým spôsobom kvalifikované, t.j. také skutočnosti a také dôkazy, ktoré by samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi mohli odôvodniť iné rozhodnutie o otázkach uvedených vo vykladanom zákonom ustanovení (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. septembra 2014, sp. zn. 4 Tost 19/2014).

V konaní o návrhu na povolenie obnovy konania zákon nedáva súdu možnosť preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov pôvodného odsudzujúceho rozhodnutia. Takéto konanie sa obmedzuje len na riešenie otázky, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy takého charakteru, aký predpokladá ustanovenie § 394 ods. 1 Tr. por. vo vzťahu k výrokom, ktorých sa obnova môže týkať.

Mestský súd v danom prípade postupoval dôsledne a dokazovaním, ktoré na verejnom zasadnutí vykonal, si vytvoril dostatočný skutkový základ pre rozhodnutie, že v prípade odsúdeného A. B. neboli splnené podmienky pre povolenie obnovy konania v predmetnej trestnej veci.

Výrok o zamietnutí jeho návrhu tak zodpovedá stavu veci a zákonu, pričom aj konanie, ktoré mu predchádzalo, bolo vykonané mestským súdom v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Napadnutému rozhodnutiu nemožno vytknúť žiadny nedostatok.

Krajský súd v zhode s prvostupňovým súdom dospel k záveru, že odsúdený v návrhu na povolenie obnovy konania, ani v rámci vykonaného verejného zasadnutia neuviedol žiadne nové skutočnosti ani dôkazy, ktoré by súdu neboli z predchádzajúceho konania známe a zrejmé, resp. také, ktoré neboli pred súdnym rozhodnutím predmetom zisťovania alebo dokazovania a ktoré by mohli odôvodniť či už sami o sebe alebo v spojení s inými skutočnosťami alebo dôkazmi iné rozhodnutie o vine.

Po zhodnotení takto uvedených okolností aj krajský súd dospel k záveru, že vykonaným dokazovaním nebola zistená existencia skutočností alebo dôkazov, ktoré neboli súdu známe v čase rozhodovania o vine a treste odsúdeného, a ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci, a preto za daného stavu veci neboli splnené zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania. Zároveň krajský súd na tomto mieste poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia mestského súdu, ktoré sa so všetkými prezentovanými námietkami vysporiadal.

Správne teda uviedol mestský súd, že pokiaľ sa jedná o vykonanie dokazovania k tomu, že nebohá poškodená D. nebola chránenou osobou, čo odsúdený uvádzal v prvom písomnom návrhu na obnovu konania, súd poukázal na dokazovanie v prípravnom konaní ako aj pri predchádzajúcej obnove konania, na vyjadrenie starostu obce a svedkov a to tak, že súd sa týmto podrobne už zaoberal. Odsúdený učinil vyhlásenie o vine a bol stotožnený s právnou kvalifikáciou a to, že nebohá poškodená D. nebola chránenou osobou nijako v konaní pred súdom nespochybnil. Takže ani v tomto prípade sa nejedná o novú skutočnosť, nakoľko odsúdený mal možnosť namietať právnú kvalifikáciu, čo neurobil.

S uvedenými závermi mestského súdu je z pozície nadriadeného súdu nutné len súhlasiť a v podrobnostiach na nich poukazovať, bez ďalšej potreby ich opakovania.

To boli dôvody, pre ktoré odvolací súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný